

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Jonstoni Historia Naturalis

Ioannis Ionstoni|| Theatrvm|| Vniversale Omnivm|| Animalivm||
Qvadrupedvm

Jonston, Jan

Heilbrunna, MDCCLV.

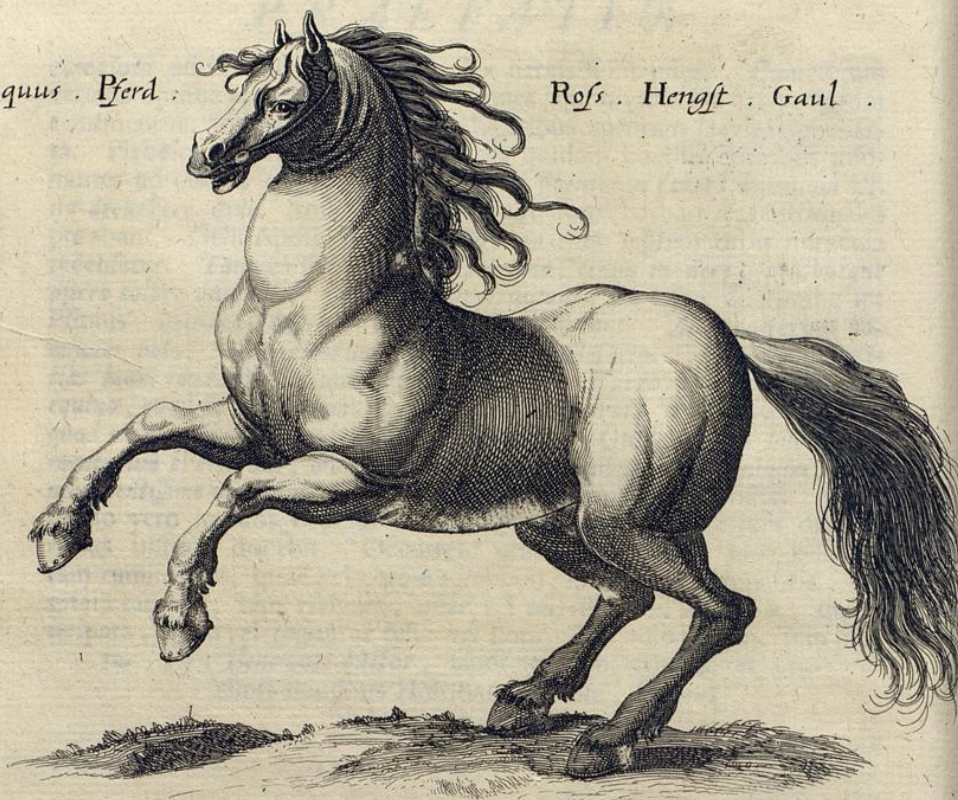
VD18 90528808

Caput I. De Equo.

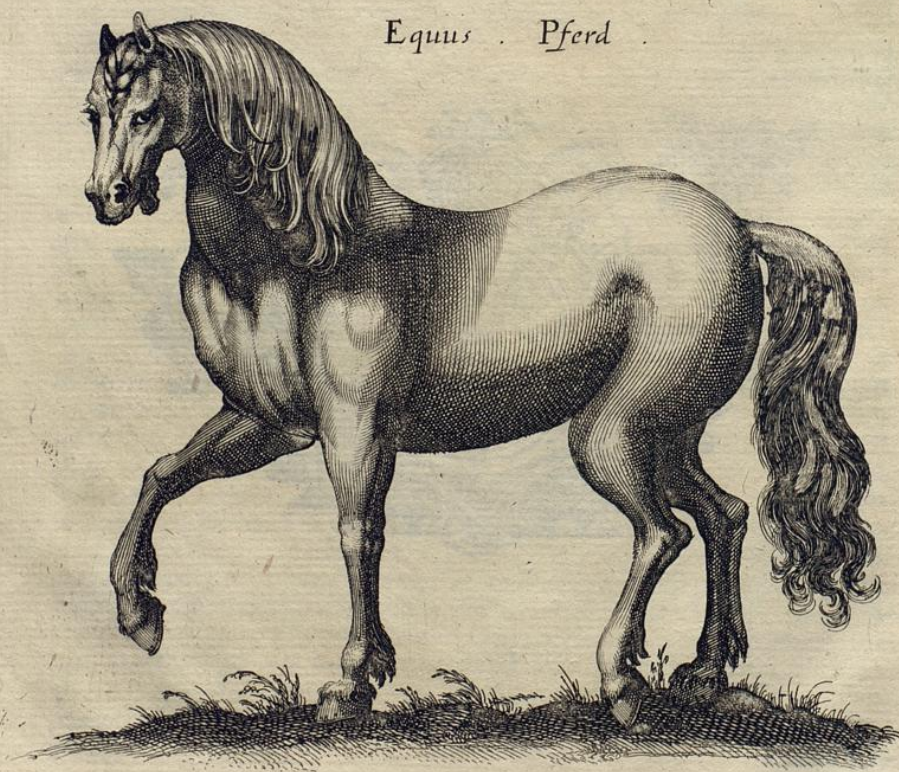
urn:nbn:de:gbv:45:1-10966

Equus . Pferd .

Ross . Hengst . Gaul .

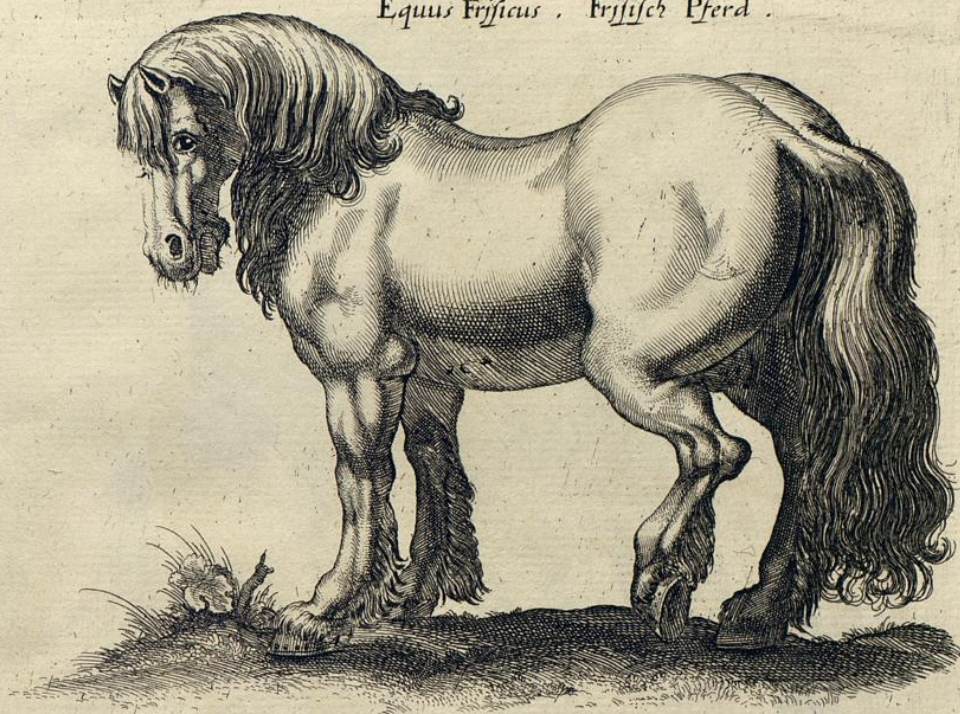
Equus . Pferd .

Tab:

Tab: II.

Equus Frisicus . Frisfisch Pferd .

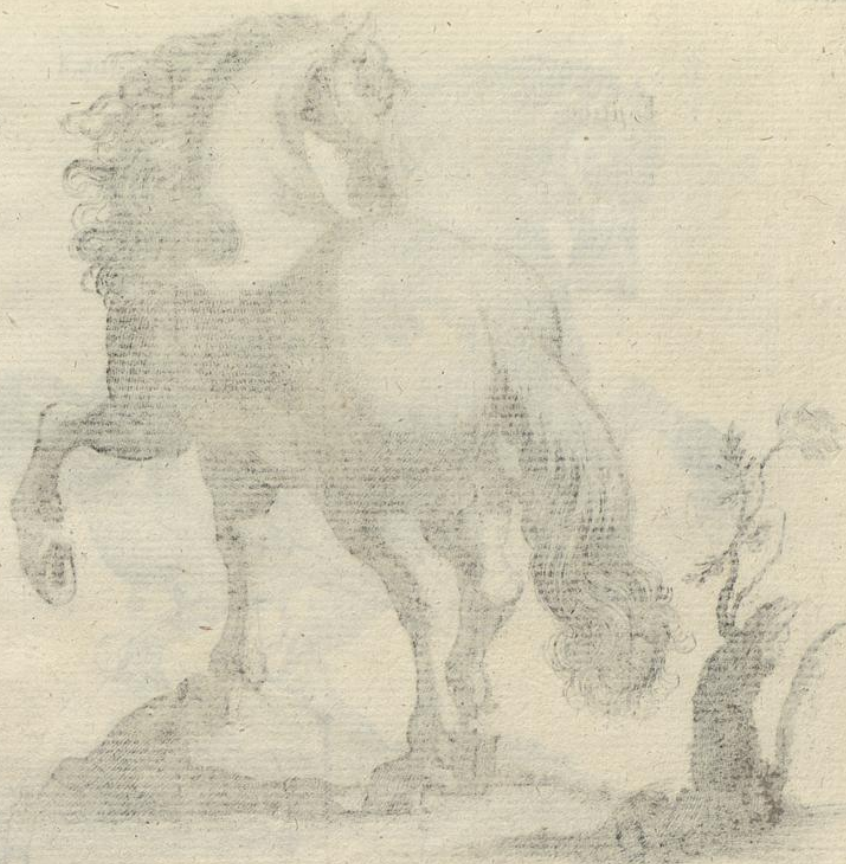
*Equus Pannonicus sive Hungaris
Hungarisches Pferd .*

Fürstliche Pferde
in der Handlung

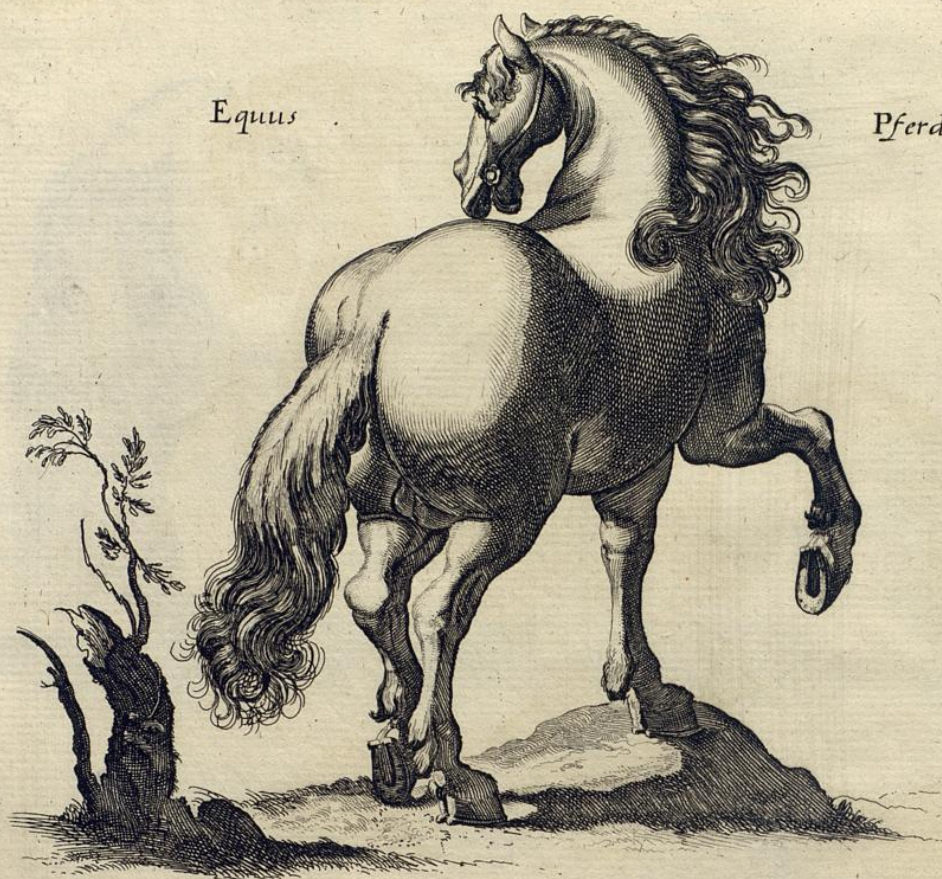

Equus Asinus asinus

Equus

Pferd

Equus Æthiopicus . Æthiopisch Pferd .

Equus . Pferd .

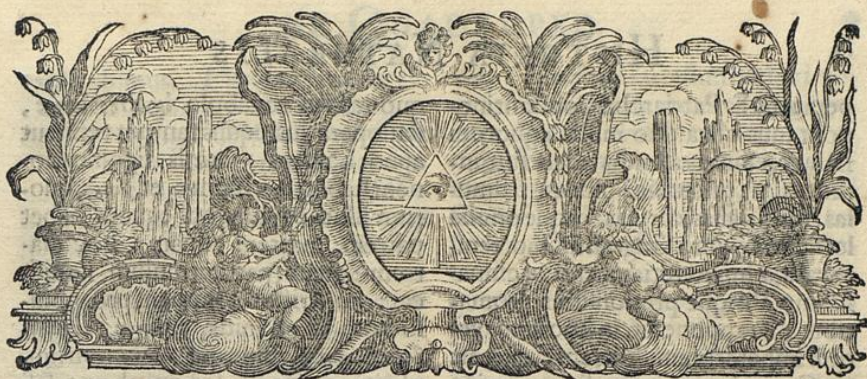

Cantherius .

Wallach .

HISTORIÆ NATVRALIS DE QUADRUPEDIBUS

LIBER I. DE QUADRUPEDIBUS SOLIDIPEDIBUS.

CAPUT I. *De Equo.*

Aldrov. de
Solidipedib.
c. 1.

Brutis animantibus, quae sanguinem habent, aliis binos, aliis quatuor pedes, largita est natura. Quae tot habent, Latinis Quadrupedes, Graecis τετραποδα, Aristoteli τετραποδα dicuntur, et sub tribus summis generibus continentur. *Unum est* αἰχμηδες, μονόπυλον, seu μονόπυλον, aut μονόπυλον seu μονόπυλον, Euripidi μονόπυλον, quasi una tantum praeditum ungula, dicitur. Plinius Solidipidem, Gaza Solipedem vocavit. *Alterum est*, quorum pedes binis fissuris utrinque, hoc est, a parte priore et posteriore deducuntur. Unde bifidula Latini διχῆλα Graeci vocaverunt, *et* quae chelas seu forcipes pro ungulis habere, Aristoteles dixit. *Ter-*

Aristot. H.
A. l. 2, c. 1.

tium πολυχιδες ἢ πολυδάκτυλον, multifidum, et multipliciter digitatum, quod pedes manuum nostrarum instar, multifidos habeat. Omnibus pedes ad ingressum dati sunt: sed digitata prioribus praeterea ad manuum officia uti nituntur, quod solidipedes

posterioribus facere, Aristoteles annotavit. Ex *Solidipedibus*: sunt *Equus*, *Asinus*, *Onager*, *Mulus*, *Monoceros*, et *Elephas*, de quibus ordine hoc primo libro agemus. Ab *Equo* autem incipimus, quod eius singularis sit, inter *iumenta*, quae a iuvando nostras operas Latinis ita dicuntur, praestantia. Demosthenes eum inter urbis munitiones recenset. Romani in eius emtione dena aeris millia e publico persolvebant, adimebantque bello inutilibus. Consulis aut cuiusvis Imperatoris equus, phaleris exornatus, ornamentum, ut apud Halycarnassacum legimus. In multis regionibus cautum, ne quis equos extra provinciam emittat. Circassi equos plebeis permittere nolunt. M. Antonius in civitatibus sedere in equis prohibuit. Atheas Scytharum Rex ipse equum suum strigili purgabat, ut Plutarchus meminit. Andromache Hectoris coniux, manibus suis avenam et foenum Equis mariti praebebat, quod cum hisce delectari sciret. Theophylactus Lacapeni Impera-

Dionys.
Halycarn.
l. 10. An-
tiq. Rom.

psmo

peratoris F. Patriarcha Constantino-
 politanus ultra duo millia equorum
 habuit, et in eis alendis adeo fuit in-
 tentus, ut pistachia, pineas, palmu-
 las, uvas passas, caricas, eaque omnia
 lectissima, vino fragrantissimo tem-
 perata, admixtis etiam, croco, cinna-
 momo, aliisque pretiosissimis aroma-
 tibus, iis apponeret, in hoc luxu, ve-
 rum Imperatorem superans, qui, ut
 ait Capitolinus, equo suo, nomine
 Volucris, uvas passas, et nucleos, in
 vicem hordei in praesepe ponebat.
 Moxii Tartariae populi, constituto et
 solemni quotannis die equum post
 aliquot cerimonias corio exuebant,
 carneque in mensa absumta, palea
 implebant, et mox erectae arae impo-
 situm, ut propitium numen adora-
 bant, pellesque pretiosiores offere-
 bant, ut Iosephus Barbarus in suo
 itinerario reliquit. Vixit Petrarchae
 tempore in Italia quidam, qui aegro-
 tanti equo, quem amabat, aureum
 pulvinar, ac sericum cubile substra-
 vit: cumque ipse interim podagra
 vinctus atque immobilis medicorum
 legibus regeretur, nihilominus ta-
 men, aut fervorum vestis manibus,
 aut equo altero vix iniectus, et suos
 medicos secum ducens, equum aeg-
 rum suum bis terque quotidie visi-
 tabat, illi suspirans atque anxius as-
 sidebat, illum leniter manu tractans
 Lib. 4. Na-
 vig. c. 11. blando murmure solabatur. Tradit
 denique Ludovicus Romanus, Nar-
 singae Regis potentissimi equum tanti
 pretii esse credi, propter incredibi-
 lem margaritarum, quibus oneratus
 est copiam, quanti est quaequam ex
 nostris urbibus. In tanto apud ple-
 rasque gentes aestimio equus habe-
 tur, ut pluribus Aldrovandus osten-
 dit. Caeterum, ut ad *Nomen* ipsum
 accedamus, varia tam apud Graecos,
 quam apud Latinos sortitus est. Grae-
 cis dicitur ἵππος, πῶλος, quod de pul-
 lo proprie sumendum est; ἀλλὰ Ca-
 ribus, unde Allabando cuidam no-
 men; κάλπις Hesychio et Varino,
 quod tamen equo gradario duntaxat
 competere videtur; δαίμωνος Liguri-
 bus, ἰκκος et Ethymologo, καβαλλος
 et καβίλλης, ὁ ἀπὸ καπῆς ἀλὶς ἐσθίων,
 quod ex praesepe abunde comedat;

quo tamen vocabulo ἐργάτης ἵππος,
 seu operarius equus tantum venit, ut
 apud Latinos vilitatis significatio-
 nem habet; ἴννος hinnus, et γίννος, quo-
 rum illud equum, qui equum habet
 patrem, matrem alinam: hoc ma-
 trem equam, patrem mulum, signifi-
 cat: ab Aristotele tamen, pro pumi-
 lo equo, ut et Suida, cui ἴννοι, οἱ κόλο-
 σοι τῶν ἵππων, sumitur; κέλης non sim-
 pliciter equus est, sed qui ab uno se-
 fore agitatur, Varino ἄζευκτος et ἄζυξ.
 Aristophanis interpres equum gene-
 rosam intelligit; alii sellarem, sella-
 rium, et nudum interpretantur; qui-
 dam, sed male, defultorium. χρυσάμ-
 πυξ epitheton potius est, quam syno-
 nimum. Siquidem sic dicitur, quod
 ἄμπυξ, teste Eustathio, dicatur σειρά
 κατάχρυσος τὰς περὶ τὸ μέτωπον τρίχας τῶν
 ἵππων συνδέουσα: id est, catena seu fu-
 niculus auratus, quo comae in equo-
 rum frontibus sparsae colligantur. A
 Latinis vocatur *Equus*, seu ab aequa-
 litate, quod pares antiquitus iunge-
 bantur; seu quod quando quadrigae
 iungebantur, aequabantur, paresque
 forma et cursu iungebantur, ut Isido-
 ro placet; *Eniochus*, apud Firmicum,
 ut Scaliger notat; *Canterius*, seu qua-
 si carenterius, quod castratus sit et se-
 mine, quod careat Varroni visum; seu
 quod ipsi cauterium inustum sit. Ab
 aliis tamen pro viliori sumitur, *Vere-
 dus* est equus viatorius, qui neque
 rhedam neque cisum trahit, vice
 rhedae tamen est, ut Turnebus voluit.
 Isidorus tamen et Festus rhedarium
 esse vult, Procopius cursus publici,
Mannus, parvus equus dicitur Acro-
 ni et Porphyrio apud Horatium,
 quod mansuetudine manuum ductus
 familiariter sequatur; solutos *tolu-
 tares* cognominat Seneca. Dicun-
 tur et Bardones, Burichi, burdi, bu-
 ridi, et burici apud Vegetium, forte
 ἀπὸ τῶν φόρτων ab oneribus, ut Gesne-
 rus reliquit. Strabo Gygenios ap-
 pellat. *Musimones* forte dicuntur,
 quod iisdem ex locis habeantur. Et
 tantum de Nominibus. Equum *De-
 scribere*, utpote animal omnibus no-
 tissimum, non est opus. Itaque de
 partibus tantum agemus, et vocabu-
 la, quae apud auctores occurrunt,
 ex-

Isidor. orig. l. 1. c. 43.

H. J. J.

explicabimus. *Ungulae* ὄπλαι Graecis, quasi ἄπλαι, quod nec bifidae, nec multifidae sint. *Chelidon*, seu hirundo, est unguarum concavitas a nido hirundinis dicta. *Batrachos* sive Rana, est ea pars, quae clavis solearum saepe male adactis laeditur; seu teneritas ossium referens formam unguulae, quam nutrit etiam, eiusque radices in se continet, Barbari Tuelum vocant, Germani einen Kern, nucleum. Si unguulae pleniores fuerint carnosaeque citra cavitatem, Xenophon teste Caelio, χαμήλας vocat. Commissuram unguulae cum pede, seu unguulae exortum, Graeci εἰφάνην, Hippocrates τὸ ὄνυχος ἀρμονίαν dicit. κύνες Hesychio et Varino sunt unguarum pars; alii vicinam iis esse volunt, ideoque κύνοπλον vocari. Gesnerus putat a Russio appellari *Falcem*. Dicit enim, inquit, locum esse delicatum et nervosum, parumque carnosum, quod forsan erit μεσοκύνιον. *Talos* nulli solidipedum esse scribit Aristoteles, Asino Indico excepto. *Suffrago*, id est in posterioribus pedibus quadrupedum, quod in prioribus genu, vel est nodus aut articulus sub crure, quo pedis versura constat, tibiaeque ita annectitur pes, ut verti possit. Barbari *garredum* nominant. *Basis* sunt ossa quaedam sub tibiis Vegetio, Calcaneos forte intelligit. πρὸν est os tibiae, quod radius vocatur. *Cirri* et subcirri, equorum sunt ornamenta. Crura equi Vegetius vocat *gambas* quasi campas: Hippia tri Graeci βραχίωνας et χέλην vocare videntur. Vegetius etiam Latine *brachiola* in equis dixit. *Coxendices* maximas et validissimas habet, iisque ut plurimum valet. Inde fieri putat Ambrosius Nolanus, quod sessorem ephippiumve iuxta humeros amet, contra ac asini et muli. Ἐδρα Xenophonti est dorsus ea pars, qua insidetur, κόκκυγα vocant veterinarium partem quandam inter armos, seu ἐν συνωμίᾳ inter scalpio: Absyrthus κόκκον appellat. Hinc Aetogenes equi, quod genitivam quandam notam ἐν τοῖς ὤμοις καὶ τῷ κόκκῳ habeant. Gesnero vero Coccyx est pars in medio dorso, iuxta spinam eminens. *Armus* idem, quod hume-

rus. *Dorsum* Garresum barbari vocant. *Mammæ*, tam mares in hoc genere, quam faeminae habent; et foeminae quidem omnes binas inter femora, mares, illi tantum, qui matri similes prodire, ut Aristoteles testatur. *Caudam* habet bovillae contrariam, tenorem videlicet brevem, quem Plinius caulem appellat, pilos prolixos. Illam Vegetius *muscerium*, a muscarii flabelli similitudine; hos Plinius *fetas*, et longiones quibus muscas abigunt, Graeci σέβας vocant. Duriores sunt in equis, quam equabus, quod harum caudae urina madefactae; fetas invalidas habeant. Quae de Sertorio fetas vellere iubente dicuntur apud Plutarchum vide. Qui ex collo dependent crines, *Tuba* Latinis, Xenophonti χαίτη, Aristoteli λοφία, seu crista, dicuntur: qui a vertice iuxta oculos et tempora propendent, capronas Latini, Protocomium, Vegetius, προκόμιον Xenophontes dixit. *Palpebra* inferior pilis caret: ideo reprehensus pictor, (Apelles is Ephesus an Nicon, Micon, vel Polygnostus fuerit, ambiguum) quod eos addidisset. Solus praeter hominem canescere, praeter Aristotelem, Plinius prodidit, quod os, in quo cerebrum, tenuius, quam caetera pro magnitudine habeat, sed falso. Nam et canes canescunt, sub ephippiis etiam in Cicatrice semper albi proveniunt, seu, quod cum ea pars sit debilis, nutrimentum non ut antea digeritur, sed quodammodo corrumpitur, ut Aristoteli placuit; seu aliam ob causam. Unicolores tamen evadunt, si hordeum tostum et in pulverem redactum, quod vim discutiendi, detergendique obtinet, insperseris. De Coloribus in Differentiis agemus. *Dentes* utraque oris parte habere continuos, tradit Plinius et Aristoteles inter ἀνεπαλλακτα recenset. Habet autem praeter agnatos, qui lupini et silvestres aliis et proxima maxillae parte, pullis praesertim adnascuntur, ἐκτός τῶν προσφυῶν quadraginta. Ante caeteros, dentes parvi, magnitudine fabae, in cibo capiendo impediunt, unde iumentum strigosius evadit. Aristoteles maribus, quam

Plutarchus
de solert.
animal.
in Sertorio.

quam foeminis plures esse notavit. Eos pro aetatis ratione equus mutat, ut et alia veterina. Anteriores, qui prius mutantur, Graeci ἐμπροσθεν et τόμεις vocant, quasi sectores, aut incisores, Latini medios, Vegetius lactentes, Plinius forte pullinos. Sunt autem numero duodecim, sex nempe in superiore, totidem in inferiore maxilla. Xenophon γνάμνες, ut et alii Graeci nominarunt, quasi eatatis indices. Equus enim triginta mensium, primum dentes medios dicitur amittere, duos superiores, totidem inferiores. Incipientes quartum agere annum, itidem eiiciunt et totidem, proximos eorum, quos amiserunt, et incipiunt nasci, quos vocant Columellares. Quinto anno, incipiunt iterum eodem modo amittere binos, quos caninos habent, tum renascentes eis sexto anno impleri. Septimo omnes habere solent renatos et completos, ut Varro, exposuit. A complemento, inquit Absyrus, cum reliquum trimatum agunt, dens rumpitur et rotundatur, et in triangularem figuram exit, quo tempore praecipue defluxio in ora equorum decumbit. Fiunt nonnunquam a septimo anno prominuli, quos προπεπρωκότες Absyrus, Varro brochos vocavit. Columella quoque et Palladius, septimo anno omnes expleri aequaliter asserunt, et ex eo cavatos gerere, postea vero, quot annorum sit comprehendi non posse: decimo tamen anno, tempora cavari, et supercilia canescere, et dentes prominere. Duodecimo anno nigredinem in medio dentium apparere, Vegetius adiecit: at Aristoteles et Varro, nitescere in senecta scribunt. Plinius rubescere legit. Ab hac dentium varietate sunt et aliquot equorum cognomina; λιθονάμων Hesychio et Varino dicitur, qui nullum ex dentibus reliquum aetatis habet indicium, qui προβατεγνάμων et αἰγνάμων dicitur. Ἄβωλος et ἀβωλήτωρ, qui eos dentes non amisit. Δευτερόβωλος, qui secundum eos dentes proicit. Πρωτόβωλος, qui primum. Petrus Crescentiensis praeter indices istos, habere scaliones et molares, ait: fierique posse, ut nonnulli plures habeant: sed tunc dentes esse duplices. Den-

tibus autem ad senectutem firmis utitur, quamvis durissimis cibis vescatur, quod a calidis abstineat, si Cardano credendum. Γνάθος et in homine maxillam denotat, dicitur tamen de equis potissimum. Eandem vel saltem proximam partem ὤδλιον Hippatri appellare videntur. Maxillae illis maxillae, et a maximis moventur musculis, quia prona erant sumturi cibum. In Corde os aliquando reperiri, praeter Aristotelem, Plinius prodidit. Fel quidam habere dicunt, habere, superius citati et cum iis Absyrus negant. Hic tamen de fellis vesica in hepate intelligendum est, quam non habere ait; sed quandam inhaerere solutiorem nervulum, in quem se genus hoc humoris infundet. Ruinus vero, qui Anatomus equi edidit, istiusmodi bilis receptaculum, a dextris hepatis esse ait, in ipsa cavitate plurimisque in ipsius visceris substantiam, ramulis inferi, atque adeo facillime ab omni bilioso onere iecur exonerare; deponere vero etiam in duodenum intestinum; additque etiam, naturam in hoc animante, folliculo, ut in homine, et aliis animantibus, recludi bilem noluisse, quod cum animum habeat semper in patinis, voracitatisque modum nullum, ventrem quoque exonerare multo, quam alia cogatur frequentius, ideoque bilis stimulus semper in promptu adesse debeat. In figura hoc observandum tradit Aristoteles, quod pulli paulo submissiores suis parentibus sint, atque adulti caput attingere non possint, quod novelli facile faciunt. Proditur iis innascentis amoris veneficium, hippomanes appellatum, in fronte, caricae magnitudine, colore nigro, quod statim edito partu devorat foeta, aut partum ad ubera non admittit. Id apud Aristotelem, Plinium, Theophrastum, et alios invenies. Est et alterum, quod ex genitili equarum manat, cuius et Aristoteles, cum de immoderata equarum libidine agit meminit. Plinius, qui hoc equarum virus a coitu vocat, tantas habere vires, ait, in veneficiis, ut affusum aeris misturae, in effigiem equae Olympiae,

Arist. H.
A. 1. 6. c.
22.

Plin. H. N.
1. 8. c. 42.
Aristot. H.
A. 1. 2. c. 11.
Plin. H. N.
1. 11. c. 37.

Theo-
phrast. de
animal.
invidet.

Plin. H. N.
1. 8. c. 42.
et 1. 24. c.
11.

Arist. Hist.
An. 1. 6. c.
15.

Ilympiae, ad motos mares equos ad rabiem coitus egerit, quod etiam apud Pausaniam et Aelianum invenies. Aelianus confundit cum hippomane pulium seu pullium, quod Aristoteli est *πώλιον*, Plinio, teste Hermolao Barbaro, polea, estque illud, quod equa prius emittit, quam pullum. Plinius eo nomine alicubi pulli asinini fimum, quem primum edidit, intelligit. Locum si species, ubique fere locorum hoc animal invenitur. Paludibus et riguis gaudet et ipsa planitie: nec montes, modo rigui sint, aspernatur. Quin Columella, equorum gregibus, inquit, spatiosa et palustria, nec non montana pascua eligenda sunt; rigua, nec unquam siccanca, vacuave magis, quam stirpibus impedita, frequenter mollibus potius, quam proceris herbis abundantia. Locum pascendis idoneum *ἰπποφύσιον* vocant. Pompicus et bellator stabulo continetur. Id equilealii, Varro Equarium, Grapaldus proprie praesepe dixit. Graecis *ἰππών, ἰππείσας, εαδμὸς, φάτνη*, ut Pollux annotavit. Hefychius et Varinus apud Lacones *ἰπποάκην* dici tradunt. Lignum, ad quod capistris alligantur, vacerra nominatur. Plura de loco in Differentiis vide. Quantum ad *Cibum*, frugibus victitare, ideo inter sapientissima animalia censerit inquit Plinius. Inter has praecipua sunt, Hordeum, quod minus, quam, avena vel triticum inflat; et tum equus *ἀνοσῆσαι* dicitur; quod hordeum Nicandro acoste vocetur; Avena, cuius usus apud nos suctus. Triticum, quod tamen Serapio reprehendit; Panis denique, qui in Anglia et alibi ex fabis et pisis in hunc usum conficitur. Visitant tamen frequentius gramine et aliis propriumque hoc equorum alimentum. Melilotus ideo in Italia Trifolium Caballinum dicitur. Medicam herbam, quae in Media crescit, praecipue equos nutrire, apud Strabonem habemus. Prima falx, teste Aristotele, vitio datur, et cum factida aqua rigatur, incommoda est. Quater autem recte, interdum sexies demetitur per annum, ut Columella prodit. Ad maciem

equorum nulla res tantum, quantum illa prodest. De *Cytiso* haec Plinius, Plin. H.N. Datur animalibus post biduum semper, hieme vero, quod inaruit, madidum. Satiant equos denae librae, pauciores, minora animalia. Multis in locis vicia manipulatim collecta apponitur. Damasci ervilia et ervum, ut Bellonius prodidit. Necessitas ut et alia apponerentur, coegit. Equi Caesaris a Scipionis exercitu in Africa obsessi, referente Hirtio, alga e littore collecta, et aqua dulci elota nutriebantur. Pompeiani ad Dyrrhachium obsessi, foliis ex arboribus strictis, et arundinum radicibus. In regno Senegae, ob aridam tellurem, phaseolorum laceramentis et milio utuntur. Thraeces, qui ad Strymona amnem habitabant, tribuli foliis. Parthi Hippace herba. Tartari arborum ramis et corticibus, herbarumque radicibus, ungulis e terra excussis. In provincia Aden piscibus, quorum ibi ingens copia, ut apud Paulum Venetum legimus. Idem siccati in Golconda provincia Persiae appellantur: quod et de Gedrosiis, Celtis, Macedonibus, Lydis, Paeonibus, qui Prasiadem paludem habitant, Aelianus et Herodotus prodidere. Arabes camelino lacte bis de die nutriunt. Vere tantum teneris herbis pasci sinunt. *Potum* amant aquam, seu turbidam, ut Aristoteles voluit; seu limpidam ac frigidam, perennem ac profluentem, ut Vegetius: seu leniter fluentem et parum turbidam, ut Crescentiensis, seu palustres, ut Baccius. Sunt, qui vinum praebuere, cum animosos vellent. Sed et sanis, verum macilentis, Columella propinat. Cerevisiam quoque et olim praebitam, ex Varino colligi potest, cui *βέρταχος* est avena, et secundum alios frumentacea equorum potio. *Aetatem* si attendamus. In huiusce animalis genere aetas longior maribus: legimus sane equum ad usque septuaginta annos vixisse. Iam illud non venit in ambiguum, quod in annum tertium et tricesimum generet, utpote qui etiam post vicesimum mittatur ad sobolem

Aelian. H.
A. l. 3. c.
17. et 14.
c. 18.

Columella
R. R. lib. 6.
c. 27.

Hirtius de
bello Afri-
cano.

Scalig. Ex.
206. 5.
Aelian. H.
A. l. 14. c.
25.

Aetas.
Plin. H. N.
l. 4. c. 42.

in. H. N.
8. c. 42.
ristot. H.
l. 2. c. 11.
in. H. N.
11. c. 37.

Theo-
craft. de
imal.
vident.

in. H. N.
8. c. 42.
l. 24. c.

ist. Hist.
l. 1. 6. c.

sobolem reparandam. Notatum etiam advertimus, Opuntem nomine equum ad gregariam venerem durasse annis quadraginta. Annositate proditum a veteribus indicium, si contracta armorum pellis lente explicetur: in juvenibus ad suum statim locum redit. Sunt, qui ex iuncturis caudae iudicent, ubi ex dentibus non amplius dignoscitur. Quinquennio equas finem crescendo capere; mares, anno addito, a Plinio habemus. Addit Aristoteles, post, annis sequentibus totidem crescere in corpulentiam, et ad viginti usque annos pergere proficiendo: verum celerius foeminas, quam mares perfici. Salacissimum omnium animalium equum esse, Aristoteles prodidit. Hinc *ἰπποδόνος*, *ἰπποπόριος*, *ἰππεδόνος* et *ἰππερος*, ille inter homines dicitur, qui plus aequo veneri addictus est; et *ἰππομανεύς* ille, qui more equi generis, furis ad eandem agitur. Famosior tamen equarum, quam equorum salacitas. Ideo Poetae Cupidinem inter equarum armenta natum fingunt: mulieresque libidine prurientes caballae, meretrices vero *πώλαι* dicuntur. Has societate coniunctas, olfactu mares dignoscunt, etsi paucis admodum diebus una fuerint: quod si foeminae diversae permisceantur, mares alienas morfu expellunt, suasque singuli seorsim habentes, pascuntur. Gravidas coitum pati apud Aristotelem legimus: Absyrus negat. An sint homine salaciores, Gryllus apud Plutarchum in dubium vocat, quod capros, porcas, equas, iniverint viri, et foeminae insano bestiarum amore exarserint: ad coitum vero nullum a bestia sollicitatum. Fuit tamen Athenis locus, qui diceretur ad equum et puellam, quod quidam Codridarum Hippomanes nomine, qui et postremus imperavit, filiam in loco quodam cum equo furibundo inclusit, quod clandestino concubitu virginitatem laessisset, et equus puellae vim intulit. De *Aetate* coitui apta diversa produntur. Coire incipere bimum, tam marem, quam

foeminam, prodidit Aristoteles. Sed hoc in paucis fieri, et pullos imbecilliores esse: ut plurimum trimatu seu tricesimo mense incipere, et proficere subinde ad prolis praestantiam in vicesimum usque annum: digne procreare posse, cum dentibus mittendis cessare: sed idoneum maxime tempus cum annum et sex menses complevere: iuniorum, aliquando pabuli bonitate et copia contingere. Plinius vero equas post tertium annum aut post unum ab enixu utiliter admitti putari ait, cogique invitas: domitas autem sexaginta diebus equire, antequam gregales dici. In Hispaniola, si Petro Martyri credimus, decimo, postquam natae sint mense concipiunt, et geminos saepe unico partu excludunt. Columellae equa bima recte concipere potest; equus mas non trimo minor. Illa post decennium inutilis, quod ex anosa iners proles prodeat, hic ad vicesimum durat. Anatolius vult, ut admistrarius (sic latinis vocatur, qui ad prolem diligenter servatur, Graecis *ὄχειον*, *ὄχειτης*, *ἀναδότης*, *κίλαν* Hippiatris, ut opus ipsum *ὄχεια*, et Proriga ille, qui admittit) sit quinquennis, decimum quartum vero ingressus annum, ut conquiescat. Prurire agnosces, cum sese colligere, caudam frequentius iactare, humorem e genitalibus geniturae similem emittere, pluries etiam mingere, videris. Mas aliquando uno, aliquando duobus tribusve, aliquando pluribus diebus implet. Equa intermisso tempore, et melius quarto aut quinto anno interposito procreat. Omnino si nihil plus datur, unum tamen interponere annum, et quasi novale facere necesse est. Foeturae initium ab aequinoctio verno ad solstitium, locis calidis mense Aprili, frigidioribus Maio. Sic, quia mense duodecimo partum edit, circa herbescentem et temperatissimam anni constitutionem pariet. Eleifinibus suis eductas iniri faciebant, quod sexcentis experimentis cognitum haberent, mirae felicitatis prolem sic provenire. Mares

Generatio.
Aristot. H.
A. 1. 6. c.
12.

Aristot. 1.
4. de gener.
anim.
c. 5.

Aristot. H.
A. 1. 5. c. 14.
et 1. 6. c. 21.

Plin. H. N.
10. c. 6.

Columell.
R. R. 1. 6.
c. 28.

A.
A.

C.
R.
c.

C.
1.
R.
Pl.

Mares matutinum tempus appetunt, foeminae post meridiem blandiuntur. Dantur et salacitatis irritamenta. Absyrus, ustram cervi caudam cum vino terere, et genitalia illinire iubet. Alii cicer exhibent; nonnulli urticam ori indunt; pulverem testiculorum equi in potu exhibent; deterfa foeminae spongia loca naribus admovent: scilla cum aqua ad mellis crassitudinem contrita, naturam equarum cum menses ferunt, tangunt: urtica vulvam perfricant: quidam denique fimo galinaceo cum Terebinthina trito, partes oblinunt. Lybicae et Mysiae equae, tibiae cantu excitantur, et gravidae fiunt, ut apud Aelianum legimus. Genus tibiae Hippophorbium Pollux vocat: materia, laurus detracto cortice. Non omnes tamen concipiunt; nec omnes postquam concepere, edunt. Cuius rei indicium aiunt, quod foetus circum renes alia quaedam, specie propemodum renum, ita continet, ut rescissus, quatuor renes habere videatur. Si, quot equae uniequo sufficiant quaeras, Columella, nec minus, quam quindecim, nec rufus plures, quam viginti, unum implere debere inquit. Aristoteles trice nas foeminas et paulo plures singulis maribus tribuit. Palladius aestimatis unius cuiusque admissarii viribus, pauca vel numerosa coniugia submitti consulit: iuveni equo et viribus et forma constanti, duodecim vel quindecim adscribit. *Concepisse* comperies, secundum Aristotelem, cum menses cessant; secundum Absyrtum, si marem respuat; secundum Plinium, quod colorem illico rubriore pilo, aut quocunque pleniore mutent. *Marem edituram* aiunt, si tertio ante plenilunium die admittatur; si tertio post, foeminam. Illum seminatum colligunt, si dextra admissarius defiluerit; hanc, si sinistra. Iusta equa in Pharsalia dicebatur, quae semper similem equo, cui coniuncta erat, produxit. Ven-

padocia idem fieri Augustinus prodidit; at Iustinus in fabulis id recenset, Aristoteles fieri posse negat. Circa praegnantem quatenus facienda sint, Oeconomi docebunt. Abortiunt, si fumigantis lucernae odorem persenserint, vel cum praegnantibus asini coiverint. Annum, secundum plerosque, uterum ferunt, secundum Absyrtum, undecim menses et decem dies. Uteri durities in causa, si Aristotelem sequimur. Facillime omnium quadrupedum partus edunt, et quidem erectae. Eumelus auctor est, cum tardius pulitium enititur, continuo parituram, si comprehensas leniter nares contrinxiseris. Pariunt magna ex parte singulos, aliquando gemellos. Vacat admodum a purgamentis in partu, minimumque emittit sanguinis profluvium, pro corporis magnitudine. Cum peperit, statim secundinas devorat, illudque fronti annatum hippomanes. Visum prodiisse et hermaphroditos. Nero tales equas ex agro Treverico, pento suo subiuges ostentabat, ceu plane visenda res esset, principem terrarum insidere portentis. De *androgyne* Princivalli Vicecomitis ita Cardanus: Unum habebat tantum testem proprio loco, cum mammis tumidis, ut equae habent. Inde vulvam proprio loco, et ex vulva penis emittebatur, non maior palmo, cum eum exereret. *Vocem* equi cum exprimere, Graeci volunt, *χεμετισειν*, et *επιχομετιζειν*, *φρυματτεισθαι*, vel potius *φρυματτεισθαι*, ut Ammonius monet, dicunt; Latini fremere et hinni. Vox ipsa, *χεμετισμός*, *βρυχαλος*, *μυγμος* vocatur. De eius mutatione ita Aristoteles. Equorum etiam voces, differre palam est. Foeminae enim simul ac natae sunt, vocem exiguam mittunt ac tenuem: mares exiguam quidem et ipsi, sed plenior tamen et graviorem, quam foeminae et indies maiorem reddunt. Bimus cum est, atque inire incipit, vocem magnam gravemque mittit: foemina maiorem, quam ante et clariorem, usque ad vigesimum aetatis annum, magna ex parte: sed

1. 8 c. 42.
Solin. Po-
ly hist. c.
36 August.
de Civit.
Dei 1. 21.
c. 5.

Plin. H.N.
car. 1. 11. c. 47.

Cardan. de
rer. var. 1.
7. c. 33.

Vox,

Aelian. H.
A. 1. 12. c.
44.

Plin. H.N.
1. 10. c. 6.

Columella
R. R. 1. 6.
c. 28.

Columella
R. R. 1. 6.
c. 27.

Columella
1. c. Varro
R. R. 1. 2.
Plin. H.N.

fed ab hoc tempore imbecillio-
tam mares, quam foeminae reddunt.
Qui nunquam in aliorum equorum
turba hinnit, hunc mutum esse scri-
bit Mizaldus. Cum incedunt, so-
nitum edunt, pedibus terram pul-
santes. Inde Latinis sonipedes, Homero *ὤνιπδες*, quasi altisoni di-
cuntur. Quoniam poplites non adeo
flectere possunt, ascendendo magis
fatigantur, et lapsi, maiore cum
impetu ruunt: descendendo, quod
quatuor habeant crura, magis con-
tra pondus obnituntur. Agilitatem
et epitheta, quae apud auctores oc-
currunt, et exempla testantur. Ho-
mero *ὠκύποδες*, *ἀερίποδες*, *ἀελλόποδες*,
ταχύποδες, *ἐλαφρόποδες* etc. vocantur.
Oppianus, tantae Iberos, scripsit esse
celeritatis, ut solae cum eis Aquilae,
aut Circi accipitres comparari pos-
sint. Persei Pegasus alatus fingitur.
Sarmatas longinqua facturos itinera,
etiam si nihil offerrent pabuli, per
centena et quinquaginta milliaria
infedisse, non nemo prodidit. In
Arabia, si Vartomanno credimus,
citatissimo cursu diem ac noctem
integram nunquam cessant. In Ala-
nico bello captum a Probo Princi-
pe memorant, qui unius diei spa-
tio centum obiret milliaria, vel in
decimum haud interpellato labore.
Caeterum an equi equabus, aut vice
versa velociores sint, disquiritur.
Homerus equabus Pheretiadis pal-
mam tribuit. Menelai Aetha per-
nicissima erat. Horatius quoque equ-
um, quam equam quadrigis aptio-
rem dicere maluit. Equas inter
currendum urinam emittere Plinius
dixit. Crauxidae equa octava Olym-
piade omnes vicit desultores. He-
cratidis Thessali (Echecratidem Plinius
vocat) praegnantem equam O-
lympia vicisse invenimus. At Op-
pianus mares ad venationis usum
praeferre tradit; foeminas minus ce-
leres ad longos per nemora decursus.
Quid equus admissus Ciceroni sit, in
Aldrovando vide. Imminuitur, imo
deperditur celeritas, si otio domi
marcescat. Quamobrem Antigonus
Rex cum suo equitatu obsessus, cum
exercere equos propter loci angu-

stiam non posset, eorum capita lo-
co substrinxit altius, quam ut prio-
ribus pedibus terram possent attingere:
deinde cogebat ipsum equi-
tatum posterioribus exultare ac cal-
ces emittere; qui motus non minus
sudorem excitabat, quam si terrae
spatium decurrissent. Exputrescen-
tium medullis evolare vespas, no-
tissimum. Naturam si spectes, *Φορ- Naturam*
γάδες quoque sunt, seu *ἀγελῆαι*: bi-
bunt sorbendo, et os profundius
aquae immergunt, quod audaciae
inscribitur: animum et os semper
in patinis habent, et facilius sitim,
quam famem tolerant: equae cre-
brius mingunt, et per menses pur-
gantur: plus excrementi sicci, quam
humidi, quod sicci magis vescantur,
egerunt: Spumant, si cursu defati-
gentur, cuius causam Galenus ex-
acte prodidit; somniant de iis, quibus
assuevere: dormiunt plerumque
stantes, canterii magis, qui quod
castrati sint, somniculosiores viden-
tur. Cum irascuntur, canum mo-
do dentes denudant mordentque:
blanditiis maxime deliniuntur: pul-
los vehementer amant: Hinc factum,
ut Darius equa consensa, quae do-
mi pullum habebat, ex praelio ad Is-
fum rebus suis inclinatis evaderet:
et Tartari, praedae gratia regionem
quandam, in qua multo per annum
tempore sol non apparet ingressuri,
pulos in limitibus relinquunt. Sic
enim equae nocturno itinere diligen-
tius observato, recta ad suos pullos in
reditu contendunt. Rara denique,
sed nota equarum rabies est, ut, cum
in aqua suam viderint imaginem,
amore inani capiantur, et per hunc
oblatae pabuli, tabe cupidinis inter-
eant. Mentis error discutitur, si
deducas ad aquam detonsa iuba:
tum demum speculatae deformita-
tem, pristinae imaginis aboletur me-
moriam. Lycospadas equos maxime
dare operam, ut aurigis suis formosi
videantur, Aelianus prodidit. Ad
sensus internos, ingenium, docilitas,
memoria, amor et fides erga domi-
num, pudicitia, et magnanimitas
pertinent. Ingenio debentur, quod
inimicos partis suae norunt, adeo
ut

Motus.

Cardan. de
Var. Rer.
l. 13. c. 3.

M.H. m.

l. 13. c. 3.

M.H. m.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

l. 13. c. 3.

Natura

Calen. in

Aphorism.

l. 2. c. 45.

Siliam

l. 2. c. 45.

Paulus V.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

l. 1. c. 47.

ut inter praelia hostes morsu pe-
tant: quod rectoribus perditis, quos
diligeant, mortem fame accer-
sant: quod auribus, quae audire
inducunt: et quod equitationis pe-
ritum agnoscant. Bucephalus Ale-
xandri, accepto regio stratu, nemi-
nem unquam alium praeter domi-
num vehere dignatus est, et vulne-
ribus altis in praelio acceptis, non
prius concidit, quam dominum
extra periculum deposuisset. E-
quum Caii Iulii Caesaris nullum
praeter Caesarem dorso recepisse,
Solinus et Suetonius auctor est.
Cuiusdam medici Pannonici prae-
foribus solutus, etiam per integrum
diem, donec ab aegris rediisset, ex-
pectabat, adventanti gratulabundus
occurrebat. Chorea tripudique
edoceri Sybaritarum exemplo notis-
simum, qui eo devenerant demen-
tia, ut in symposiis equos ad ti-
biam saltare docerent. De illo ve-
ro, quem Scaliger vidit, ita idem:
Equum pusillum deformem circum-
ducebat agyrta quidam, cuius iussu
atque etiam loco interdum ille om-
nia faceret; ambulare, succussim
properare, currere, saltare, vel
quadrupes, vel bipes. Vinum bi-
bere vidimus, in clunibus seden-
tem, anteriores pedes ad pateram
ferri, pelvim sive malluvium cru-
ribus sustinere, quasi a tonsore la-
varetur; qualem pictum videmus
asellum cucullatum: humo se ster-
nere, porrectum atque proiec-
tum iacere, ciliorum compressione an-
nuere, caput ad heri nutum attol-
lere, in terga vertere, supinus o-
stendere, quo corporis situ mulier
ineuntem admittat virum. Stabu-
lum agnoscere, et sponte domum
reverti, notum. Ideo Galba, cum
de equi possessione disputaretur,
velatum duci ad flumen praecepit,
et, ubi bibisset, amoveri velum o-
culis, ut stabulum petere posset.
Deuxippi equus ita erat edoctus,
ut et sine habenis ocyssime ferretur,
et illo pederentim procedente, pla-
cidissime staret. Nigritarum quo-
que equos non aliter dominos ac
canes sequi, Strabo auctor est. In

ventre cubare edoctos a Iarcis, a-
pud Herodotum legimus. Nervam
in Parthia equus adorabat. Lute-
tiae alter Reginam Ludovici XII.
coniugem genibus flexis salutabat.
Circulos ligneos transiliisse, more
canum, saltuatimque vivacissima
pernicitate sese gylando revolvisse,
Venetiis anno MDCXXXVI. vidi-
mus. *Memoria* valere inprimis tubae
sonus indicat, quo audito, aures arri-
git, nares inflat, hinnit, frena cum
strepitu rodit, pedibus terram quatit,
loco manere difficulter potest. Pa-
rasitus etiam quidam apud Tzetzem,
cum equo veheretur curili, prandio
frustratus est, quod equus, cum in
columnam metae forma incidisset,
circum esse putans, usque ad vesp-
eram circum eam se flexisset, cum
impetu semper currens. Taceo, quod
Tholosanus de equo cuiusdam E-
piscopi scribit, quem frater eius ita
adsueverat, ut quoties verba: Deus
in adiutorium meum intende, audi-
ret, saltibus crebris se extolleret.
De amore, gratitudine et fide erga
dominum, quorundam exempla te-
stantur. Antiochi equus, occiso
in praelio domino, se et suum ses-
sorem Centeretrium Gallum prae-
cipitem dedit. Scytharum reguli,
hostem, cum victor ad spoliandum
venisset, ictibus et morsu confecit.
Dionysii, ab eodem in coeno reli-
ctus, ut apud Plinium ex Philisto
legimus, ut sese exemisset, vestigia
domini secutus est, etsi apum exa-
men tergo haereret. Homerus Pa-
trocli equos flevisse dicit, Virgilius
Pallantis, Caesaris Suetonius, suum
Asturconem Cardanus. Plinius quo-
que, eo affectu pluresque equorum
in dominos esse, ut affectos lugeant,
lacrymasque interdum desiderio
fundant, tradidit. Interfecto Ni-
comede Rege, equus eius vitam ine-
dia finiit. Idem de Soclis iu-
venis Atheniensis equo, postquam
ab eo venditus fuisset, dicitur. De
Pudicitia apud Aelianum, Varronem
et alios invenies. Plinius ita bre-
vissime: alium, inquit, equum,
detraeto oculorum operimento, et
cognito cum matre coitu, petiisse

B

prae-

Plin. H.N.
l. 8. c. 42.

Plin. l. c.

praeupta atque exanimatum. Equam eadem ex causa in Reatino agro laceratumque pariter aurigam invenimus. Namque et cognationum intellectus in iis est: itaque in grege prioris anni sorore, libentius etiam, quam matre, equa comitatur. De pulli ex incesto domini concubitu nati zelotypia, vide Aldroandum. De *Magnanimitate* idem prolixè agit, sufficiat dixisse, quod Plinius habet, nempe, Equorum iubar tonderi praecipere, ut asinorum in coitu patiantur humilitatem: comantes enim gloria superbire: inventi quoque, qui sine auriga certamen vicissent. In circo, inquit Plinius, ad currus iuncti, non dubie intellectum adhortationis et gloriae fatentur. Claudii Caesaris secularibus Circensibus, excusso in carceribus auriga, albatos equos palmam occupasse, opposita effundentes omnia, quae contra aemulos debuissent, perito auriga insistente, facientes: cum puderet hominum artes ab equis vinci, et peracto demum legitimo cursu ad metam stitisse, moxque subiungit. Maius augurium apud priscos, plebeis Circensibus excusso auriga, ita, ut staret, in Capitolium cucurrisse equos sedemque ter lustrasse: maximum vero, eodem pervenisse ab Veiiis, cum palma et coronis, effuso Ratumena, qui ibi vicerat: unde postea nomen portae est. Phidoti Corinthii etiam equa, cui Aurae nomen, apud Pausaniam, ab ipsis statim carceribus sessore suo collapsa, et cursum pristinum aequae, ac si rectorem haberet, retinuit, et circa metam se convertit: audito vero sono tubae ad cursum concitata est vehementius: cumque ad ludorum praefectos antevertisset, iam quasi victoriae se compotem intelligens, constitit. *Sympathiam et antipathiam* si attendas, singularis equo cum galinis et otide amicitia: cum *camelo*, *elephante*, *lupo*, *urso*, *leone*, *sue*, *ovibus*, *asino*, *serpentibus*, *trachuro*, *pisce*, *phoca*, *pomis et ficibus*, *hordeo quodam*, *gentiana*, *colore atro*, et cadaveribus, inimicitias exercent.

Plin. H. N.
1. 8. c. 42.

Plin. H. N.
1. 8. c. 42.

Plin. H. N.
1. 8. c. 42.

Camelos cum Cyrus equitatu Craesi opposuisset, in fugam equos coniecere. Xerxes Arabes camelis usos, ultimos in exercitu locavit, ne equi consternarentur. In bello Tarentino elephantorum tum magnitudine, tum deformitate, et novo colore simul ac stridore consternati equi, cum incognitas sibi belluas amplius, quam erant, suspicarentur, fugam stragemque late dederunt. Caesar ingentem fluvium in Britannia traiecturus, conscenso elephante, equos Britannorum terruit. Ne tympana quidem ferre posse, si expellibus vel elephantis, vel cameli, vel lupi facta fuerint, a Porta auctor est. Rumpi eos traditum est, teste Plinio, qui vestigia *luporum* sub equite sequuntur, si calcaneum equi quadrigam trahentis conculent, fisti, tanquam cum quadriga congelati essent, apud Aelianum legimus. Nunquam transituros equos, ubi lupi intestina sint defossa, Pierius Valerianus prodidit. Dentes vero maximos, infatigabilem cursum praestare equis dici, si eis alligentur, Plinius auctor est. De Lycospadis et Lycophoris equis in Differentiis agemus. *Ursos* in solitudine tympano ex equi pelle confecto, terreri, Portae quoque debemus. Castrati *leonem* nulla ratione accedunt, dextrarii seu non castrati adoriuntur. *Oves* si stabulo in quo mulae, equi, aut asini steterunt, facile in scabiem incidunt. Rudentes *asini*, in Darii contra Scythos expeditione, equos perturbarent. De *serpentibus* Silius Italicus prodidit. Cauda *trachuri* ventri equae appensa, abortum procurat, si Aeliano credimus. *Phocae* aspectum ferre nequeunt. Animo linquuntur, si aut mala aut ficus dorso comportarint; exanimati, panis obiectu revocantur. Hordeo illo abstinent, quod in quodam, circa Scytharum et Medorum dictam Thraciae regionem, loco, provenit. In rabiem aguntur, si lasere nares illiveris. Gentianam abortus equabus causam esse, Gesnerus ex quodam sene audivit. Securidacam

Herodot.
Hist. 1. 1.
p. 15.

Plin. H. N.
1. 20. c. 20.

Plin. H. N.
1. 28. c. 19.

Columell.
R. R. 1. 6.
c. 30.

Aelian. H.
A. 1. 13.
c. 27.
Plutarch.
Symp. 1. 6.
p. 8.

cam si calcaverint, soleas exuunt. Si equi ex Sybari flumine biberint, ster-
nutamentis exagitantur: si ex Cossi-
nire Thraciae, quod in agrum Abde-
ritarum defluit, in rabiem aguntur.
Idem de puteo haud procula Potniis
Baeotiae urbe dicitur. Equum Ca-
tonis in Maurum aterrimum, aterri-
mis armis indutum, calcaribus ada-
ctum, sese inferre recusasse, Silius Ita-
licus reliquit. A cadaveribus abhor-
rere, apud Homerum habemus. Ma-
ximus quidem equorum in cibis, me-
dicina, bello, venatione, itineribus,
triumphis, et aliis usus est; nostamen,
quo loco duntaxat in *Cibis* et *Medi-*
cina habendi sint, videbimus. *Carni-*
buses usos non tantum obsessos, quod
in Veronensi sub Maximiliano I, No-
variensi, sub Ludovico Aureliano,
Rupellensi, sub Ludovico XIII. Gal-
lorum Rege Christianissimo, ut alia
taceam, factum, sed et gentes, apud
auctores habemus. Notum est, No-
madum, Scytharum, Sarmatarum, et
Tartarorum modernorum nomen.
His volupe, vulnerare incidereque
equos, carnibusque etiam femicrudis
vesci: caballos pridie tum sponte,
tum morbo absultos, exciso loco
apostematis comedere; eorundem-
que reges, si quando commeatum suis
distribuerent, quadraginta homini-
busequum unum dare solebant. Sed
et apud Persas, in conviviis die cuius-
que natalis, assi toti apponebantur: a
Germanis vero tam agrestes quam,
domestici caballi, tam diu comede-
bantur, donec a Gregorio III. abroga-
retur. Ab Alpini populis pullos edi,
Bruierinus se audivisse refert. Fuit et
Plin. H. N. *Sanguis* in deliciis. Plinius sane Sau-
romatas e milio, maxime pulte, et
cruda etiam farina sanguine e cruris
venis admixto vivere, prodit. Mie-
chovius vero et Paulus Venetus, e-
quitantes si fames invaserit, sitisque
molesta fuerit, venas aperire, hausto-
que eorum sanguine, famem sitimque
pellere, reliquerunt. Gavisos eodem
Cancanos, qui secundum quosdam
Virgiliol Bisaltae, secundum Acro-
nem et Porphyrium Hispaniae gen-
tes, apud Horatium habemus, De *La-*
te nullum dubium. Scythae namque

liberis statim atque nati sunt, lac e-
quinum porrigunt. Inde Hippomul-
gorum, et Galactophagorum nomen.
Iidem Soli exponunt, ut crassior pars
subsedeat, mox fervefaciunt. Evadere
produnt, ut vinum album esse pute-
tur. Moschi vero olim Tartarorum
servi, potum lactis equini illis tribu-
tum petentibus per ducem suum in
itinere offerre consueverant. De Hip-
pace quid sit, inter scriptores non
constat. Hippocrates, Dioscorides, et
Plinius, caseum esse scribunt, quem il-
le virus redolere, et bubulo propor-
tione respondere, adiicit. Alii equi-
num coagulum esse credunt. Theo-
pompus Scythicum ex lacte equino,
edulium esse scribit. Ut ut sit, hac et
glycyrrhiza, undecim et duodecim
dies vitam tolerari apud Theophras-
tum legimus: plurimam temporis
partem caseo equino usos Hippocra-
tis testimonium est. Nec est, quod
quisquam illud miretur; cum Zoro-
astrem interdum solo lacte sex men-
ses transegisse, quod de quodam alio
Athenaeus narrat, referant. *Medici-*
nam quod spectat, habet in ea lo-
cum, *lac, serum, sanguis, axungia, co-*
agulum, dentes, lingua, os de corde, ie-
cur, testes, fel, pili, ungulae, sudor, spu-
ma, saliva, urina, et sterlus. Lac ma-
xime perpurgat, ut purgare Diosco-
rides tradit. Serum ad ulcera renum
perpurganda, conducit, si Aetio cre-
dimus; illud nempe, quod per de-
coctionem ex lacte separatur. Rha-
sis mulierem, quae non concipit,
si lac equinum ignorans biberit, et
mox cum viro congressa fuerit, con-
cepturam scribit. Invenio et apud
Plinium, vulvas collutas iuvari eo-
dem lacte. *Sanguis* septicus est: E-
quarumne, quae admissuram exper-
tae sunt, an vero marium *ὄχευται*,
quod Hermolao Barbaro placet,
vel equorum utriusque sexus, quod
Plinio, experientia dirimere potest.
Eundem Plinius regio morbo pro-
desse scribit: et hippiatrici eodem ad
diversos morbos utuntur. Phragma-
ticum de matrice detractum, cum
oleo vino quetepe factum, et toti iu-
mento contra pilos inunctum, cu-
rat. *Fel*, maleficae naturae est, si Plin-

Cromerus
Histor. Po-
lon. l. 29.

Hippocres.
l. 4. de
morbo.
Plin. H. N.
l. 28. c. 9.

Theophras-
t. H. P. l. 9.
c. 13.

Vfus in
Medicina.

Dioscor.
M. M. l. 26.
c. 75.

Veget. l. 1.
c. 27.

nio credimus, qui tantum inter venena damnari tradit, ut ideo flammam sacro equum tangere non liceret. *Axungia* suffumigata, partum mortuum, si Sexto credimus, foras eicit, et secunda sequitur. Medulla unguentis ad spasum miscetur. *Coagulum* inter dysenteriacorum et coeliacorum remedia censerunt, Dioscorides, Galenus, Avicenna, et Haly auctores sunt. *Dentium* farina verendorum vitis inspersa medetur. Qui primi equo cadunt infantibus adalligati dentitionem facilem praestant, idque efficacius, si terram non attigere, ut Plinius prodidit. Sextus eos, si dentem, qui doluerit, tetigerint, remedio esse scribit. Nam et infans, addit, si equi rostrum basiauerit, dentium dolorem non sentit, et nec equus mordebit infantem. *Lingua*, ex vino inveterata, ad lienem praesentaneo remedio sedandum datur, si Caecilio Bioni apud Plinium fides. *Os de corde*, dentibus caninis maxime simile est. Hoc scarificari dolorem, aut exento dente demortui equi maxillis ad humerum eius, qui doleat, demonstrari, Plinius auctor est. *Iecur* theca cedrina repositum, dein vino Chio et aqua dilutum, ne iecur amplius exedatur, efficit. *Lien* ex aqua dulci potus, mortuum partum eicit, apud Plinium. *Testiculi* aridi hausti Venerem stimulant. *Lichen*es in genibus, et super ungulas inflexu harum partium indurati *calli*, triti et in aceto exhibiti, comitialibus prosunt, ut Dioscorides, Galenus, et Plinius, scribunt. *Pilus* ad ostium domus alligatus, ne culices, aut cniplies per ostium involent, prohibet. Id Rhasis et Albertus prodidere. In inguinum ulceribus equi Setae tres, totidem nodis alligatae intra ulcus, remedio sunt. Eorundem ex capite et femine cinis, sanguinis profluvium sistit. Pilo circumligato verrucae tolluntur, quod propter adstrictionem alimento privatae arescant. *Ungularum* cinis cum oleo et aqua illitus, panos et apostemata, in quacunque parte discutit: sed et

Galen. de
Euporist.
l. 2. c. 38.

strumas, si urina calefacta admisceatur. Ex vino et aqua potus adversus calculos prodest. Suffitus partum deturbat. Ramenta per nares equo infusa, urinam eiusdem promovere, Hierocles scribit. *Sudor* cum urina in balneo bibitus, tineas et serpentes e ventre hominis exigit, si promissis quorundam credendum. Mistus cum vino et a gravida potus, abortum facit. Si cultelli vel gladii calefacti eum imbiberint, inficiuntur adeo, Alberto prodente, ut locus ab eis vulneratus, sanguine, ante mortem animantis, manare non desinat. *Spuma* equi recens detracta, et cum oleo rosaceo infusa, auricularum, quamvis vehementes dolores resolvit. Eadem, Marcellus, si ab equitando vexata fuerint inguina, aut intertrigines doluerint, fricari tanquam praesentaneo remedio, iubet. Ex *Saliva* commendat Gesnerus, in fervido faucium malo, quod aestate nonnunquam, pestilenti lue, in milites inprimis grassatur, remedium. *Saliva*, inquit equi, *avenam aut hordeum pasti*, os aegroti diligenter colluitur: deinde ex cancri viridis contusis, humorem exprimes, eodemque rursus lavabis. Quos si vivos habere non potes, pollinem de cancri aridis in clibano tostis insperge: postquam equi saliva ablueris. Phthisicis iam desperatis, salivam vel spumam cum aqua calida per triiduum dabis. Aeger sine cunctatione sanabitur; sed equus morietur. Id a Plinio, Marcello, et Sexto proditum habemus. De *Urina* et *Stercore* hoc dixisse sufficiat; illam aquae ferrariae ex officinis contra comitiale morbum misceri: hoc, ad colicam in vino albo decoctum, contra scorpionum ictus, et fluentem ventrem in aqua, Dioscoridi, Plinio et Sexto adhiberi. Recens naribus admotum, sanguinem reprimat, inprimis si cum creta et aceto acerrimo agitetur. Cum putaminibus ovorum in cinerem redactum, mistum, ne ex vulnere immodice fluat, prohibet. *Anhelitum* praefervare a peste quorundam comen-

Gesnerus
de Equo.

M
E
14

mentum est. *Differentiae seu Genera* equorum varia sunt: praecipua, a locis, partibus, et quibusdam accidentibus sumuntur. A locis equi sunt, *Acaruanici*, qui maximi fuisse dicuntur. Unde in proverbium de re maxima cessere. *Aethiopici*, quos feros credo, et pennatos, et cornibus ornatos ferunt: male a calore habentur. *Agrigentini*, qui olim ad agones Graeciae mittebantur, et victores recedebant. *Alanici*, qui veloces et robustissimi. Probi tanta celeritate fuisse perhibetur, ut diurnis spatiis centum obiret miliaria, vel in decimum diem haud interpellato labore, ut diximus. *Angli*, quorum bona pars non succussat, ut Polydorus Virgilius prodit. *Apamienses* in Syria, ubi supra triginta millia alebantur equae, et emissarii trecenti. *Apuli*, quos Varro laudat, et Volaterranus bello aptissimos facit. *Arabes* celeritatis equae inprimis tantae, ut per diem noctemque circiter centena miliaria itineris conficiant, si Vartomanno credendum. *Arcades*, a quibus ideo Arcadia *ἵπποδαμος*, equis et asinis admiffariis ad mulos procreandos clara erat. *Armeni*, qui a Parthis generosiores, ideo *βαρυνέφαλοι* Absyrto. *Austures*, seu *Asturcones*, quibus forma minori praeditis, mollis est alterno crurum explicatu glomeratio, fuere olim in pretio: sed bellis apti non sunt. *Attici*, qui Sophocli praestantissimi. *Barbari*, qui ex regno Tunetano, et Numidia habentur, sunt perniciosissimi. *Bengalenses*, qui tam duras ungulas habent, ut ferreis soleis non indigeant, utcunque per saxa et montes currant. In Bisnagar quadringentis aut quingentis nummis aureis venduntur, octingentis quandoque, quod aliunde advehantur. *Britones*, qui cruribus et auribus sunt mutili. *Burgundiones*, qui iniuriae tolerant. *Calabri*, qui itineri peragendo aptissimi. *Cappadoces* omnium fere optimi. Solebant incolae Persis mille quingentos annuatim persolvere. *Caraiani*, qui a mercatoribus in Indiam

ducuntur, et quibus incolae auferre de osse caudae nodos duos vel tres solent, ne fessorem feriant. *Celtiberi*, *ὑπέλατοι* subalbidi, in exteriorem Hispaniam traducti, colorem mutant. *Cilices*, quorum trecenti sexaginta albi Dario pendebantur. *Corfisci*, qui breves admodum, sed generosi. Procopius tradit, paulo supra oves magnitudine esse. Alii, nisi clausis obequitari oculis, addunt. *Cretenses*, elatioris animi, et qui accessum aegreferunt. *Cyrenaeici*, ilibus substrictis et parvis, pedibus bonis, longiore inter equitandum animae ductu, magnitudine pollent. *Daci* perniciosissimi, quibus iuba ab armis ad terram usque, cauda prolixa, caput parvum. *Dani* speciosi, et viribus clari. *Oelandi* ex Gothici maris insula, totius orbis minimi, sed perdociles. *Elei*, qui a pernecitate laudabantur. Incolae equas sinibus suis eductas iniri faciebant, quod esset experimento cognitum, mirae felicitatis prolem inde provenire. *Epirotici*, qui mordaces et perversi. Apud Elidem palmas merebantur. Nunc *Albanos* vocant. *Frigisci*, quos non minus velocitate, quam continuatione cursus, invictos commendat Vegetius. *Germani*, qui plerumque succussatores. *Transylvani*, qui docilitate ab aliis vincuntur: cursu vero iugi et longo nulli cedunt. *Graecani*, quos Absyrto scribit, pedibus bonis sultos esse, vasto corpore, capite venusto, ardua antica parte statura, concinnoque corpore, sed clunium conrago incommoda, nec respondens, pernices et animosos. *Hetrusci*, arguto capite, et densa iuba. *Hispani*, qui teste Absyrto, magno sunt corporis habitu, concinno et erecto, eleganti capite, compage corporis luculenter dividua; sed adstrictis clunibus, itineribus obeundis pares et robusti; corpore nec gracili, nec ad maciem opportuno; caeterum ad cursum habiles, qui in equitatione calcaribus non incitantur. Quinet ab ortu ad integram usque aetatem morati et obsequentes: deinde improbi et mordaces

Polydor.
H. Angl. l.
I. Strabo
Geogr. l.
16.

Gefnerus
de Equo.

Martial.
Epigr. l.
14.

Santius
Hist. Hisp.
p. 1. c. 2.

ces fiunt. Tantam eorum fidem, Rodericus Santius ait, ut, cum se percussos in bello sentiunt, fessores suos incolumes extra praelium reponant. *Ianettos* vulgo vocant. *Hollandi*, australes imprimis, lacertosi sunt. In Frisia generosi, torosi, & panopliae ferendae idonei. *Hunniscis* est secundum Vegetium, grande et aduncum caput, extantes oculi, angustae nares, latae maxillae, robusta et rigida cervix, iubae ultra genua pendentes, maiores costae, incurva spina, cauda filvosa, tibiae validissimae, parvae bases, plenae et diffusae ungulae, ilia cavata, totumque corpus angulosum, nulla in clunibus arvina, nulli in musculis tori, in longitudine magis quam altitudine statura, propensior venter exhaustus, ossa grandia, macies grata et quibus pulcritudinem praestet ipsa deformitas. Animus moderatus et prudens, vulnerum patiens. Hunnicos alias vocant: forte sunt Ungarici, seu Pannonii, quibus Camerarius dentes cadere negari ait. *Iberi* Oppiano sunt celeres, sed cursus celeritatem pauca emensi stadia amittunt, corpore venusto, sed ungula minus solida. Forte sunt diverſi ab Hispanis, et ex Iberia inter Armeniam et Colchidem sita oriundi. Oppianus tamen eosdem facit. De

Oppianus
Cyneger.
l. 1.

Aelian. H.
A. l. 13. c. 9.

Indicis dicit Aelianus, difficulter currentes coerceri, nisi ab iis, qui a prima aetate in equestri scientia instituti sunt. Hi currum in orbem versare plane norunt. *Insubres*, sunt ardua prae caeteris cervice, et micantibus oculis. *Istria*, proceri, individua spina cavaque. *Lybies*, corpore oblongo, costis et lateribus crassioribus, et ampliore ad rectum impetum pectore. Solis aestum et sitim meridianam facile tolerant. *Massaesyli* sunt parvi et celerrimi, et sola virga reguntur, quod et de Mauris dicitur. *Menapii* seu Geldri, Germanicorum equorum soli bellatores, et ideo in pretio. Eosdem et *Sicambros* dici volunt. *Mosci* soleis carent, ut Herbersteinus prodidit. *Murcibii*, vix ora tenacia

ferro concedunt. *Neapolitani*, sunt animosi, speciosi, et robusti. *Nigritis* ob aestum nimium fere nulli. Idem facit, ut eorum inguina intumescant, ne meiere possint. Pro foeno utuntur fascelorum laceramentis, sole exsiccatis: loco avenae, milio. Pro equo phaleris et reliquo ornatu instrato, dant mancipia novem, ad summum quatuordecim. *Nisaei*, quos maxime, Oppianus facit omnium pulcerrimos, gressu molli, et freno faciles, capite parvo, iuba longa et multa, comis utrinque demissis, subflavis. *Moscos* fuisse Stephanus et Ammianus Marcellinus testantur, qui et Neseos vocant. Viginti millia quotannis ad Regem Persarum mitti fuisse solita, sub tempus, quo festum Mithrae celebrabatur, Strabo auctor est. *Norvegia* mediocris magnitudinis alit, sed admirandae fortitudinis et pernicitatis, in faxosis viis, eosdem. *Numidici*, neque hordeum, neque triticum gustant, solo gramine et foeno contenti. *Parthi*, teste Absyrto, magno et amplo sunt corpore, Oppiano βαθυπλάτους id est comam gestantes densis cincinnis nexam. De *Persicis* ita Vegetius: Persis et statura et positio a caeteris equorum generibus non plurimum differt, sed solius ambulaturae quadam gratia discernuntur a caeteris. Gradus est minutus et creber, et qui sedentem delectet et erigat, nec arte doceatur, sed naturae velut iure praestetur. Inter tollutarios enim et eos, quos totonarios vulgus appellat, ambulatura eorum media est, et cum neutri sint similes, habere creduntur ab utrisque commune. In brevi amplius gratiae, in prolixo itinere saevior patientia, animus superbus et nisi labore subiugatus, assidue adversus equitem contumax, tumens, prudens: et quod mirum est, in tanto fervore, cautissime decoris est observator: incurvata in arcum cervix, ut recumbere videatur in pectore. Inter *Pharſalicos* equam fuisse asserit Aristoteles, nomine Iustam, quae pullos pareret omnes admissariis equis

Ael.
A. l.
37.

Oppian.
l. c.
Vet.
ria.

rebo.
l. 1.
odan.
l. 1.

l. 1.

Paul.
net.
Mic.
l. 1.

Aristot.
A. l. 7. c. 6.

equis similes. Unde forte ei nomen factum. *Poloni*, ut scribit Crome-
rus, partim ob pernicitatem et la-
boris incommodorumque toleran-
tiam, partim propter molliorem in-
cessum, a remotioribus expetuntur.

Aelian. H. A. I. 16. c. 37.
Apud *Psyllos* arietibus non maiores
esse Aelianus nugatur. Qui sint

Saphareni, quorum simul cum Ar-
meniis Vegetius meminit, postquam
Persicos laudasset, apud neminem
reperitur. Ego a Saphara Arabiae
felicis oppido in mediterraneis, cu-
ius apud Plinium mentio, quodque
Ptolomaeo σαφάρα dictos puto. *Sar-
di* laudatissimi sunt, cauda procera
atque lata, iuba brevi, ungulis astri-
nis, lacertoso corpore, arrectis au-
ribus, si bene Stradanus expressit.
Sarmatici, genus equorum est, teste
Absyrto, non inelegans, et in suo
genere concinnum, ad cursum ido-
neum, simplex, grandi corporis ha-
bitu, valido capite, cervice decora.
Castrantur, ne aut foeminarum vi-
su exagitati raptentur, aut subsidii
ferocientes, prodant hinnitu den-
sioribus vectores. Plinius hosce po-
pulos, cum longinqua acturi sunt
itinera, inedia pridie praeparare
equos ait; exiguum tantum potum
impartientes, atque ita per centena
millia, et quinquaginta continuo
cursu euntibus insidere. *Scenitae*
tantum habent pernicitatis, Evagrio
teste, ut propter velocitatem eo-
rum vinci nequeant. *Svecia* et *Go-
thia* magnos et ad cataphractorum
praelia aptissimos, teste Olao Ma-
gno producit, qui, regio edicto ex-
tra regnum educi prohibentur. *Tar-*

Paul. Ve-
net. l. c. 65.
Michov.
l. 1, c. 6.
tarorum plerique sunt albi. Vene-
tus magnum Chamum numerum
XM. alere prodidit. Tanta veloci-
tatis sunt Michovio, ut uno die
XX. milliaria Germanica magna
equitent. Sunt depressa cervice, et
pedibus aquam et pabulum sub ni-
vibus quaerunt. Perniciores sub
Tartaris, quam aliis esse, Mosci
affirmant. *Thessalis* nota bovilli ca-
pitis inuri solebat. *Thraces* Absyr-
tus turpes esse scribit, deformi spe-
cie, rigido corpore, praegrandi-
bus armis, spina curva, varos, ideo-

que ingressu vacillante, cursuque.
Delphicum tamen oraculum et Vir-
gilius laudat. *Toringos* quoque
Vegetius commendat, et proximos
Hunniscis facit. *Tyrrheni maris* in-
sularum praesertim Sardiniae et Cor-
sicae equos, breves admodum, sed
animo generoso, et ingressu irrequie-
to, Volaterranus facit. Et tantum
de generibus a locis desumptis. A
Partium constitutione haud paucae
quoque occurrunt differentiae: prae-
cipuae sunt, *Elaphopodes* a corvino
pede sunt, qui suffraginum articulo
ossa continent, et ideo pessimo gres-
su nituntur vectoremque contunden-
do fatigant. *Cynobatae*, qui iisdem
in locis breviter condunt ossa et hu-
milia, ob idque ungulas ad internam
calcium partem adferunt, ac pedes
tractim agunt, in eisque claudicant.
ἑτεροσκελεις et *ἑτερόποδας* dicit Absyr-
tus illos, qui in alteram partem vergunt
seu inclinant, *ὕψαύχην* Homero *ἱριού-
χην*, est ille, qui cervicem attolit,
ἑτερόγναθος qui dispares maxillas,
unam itempe duriorem, alteram
molliorem habet. Ex *accidentibus*
color nobis aliquot praebet diffe-
rentias, alia praetermittimus. Hu-
ius ratione sunt, *maculati*, *trabeati*,
transtrabeati, *unicolores*, *albi*, *ni-
gri*, *spadices*, *baliardae*, *caelurei*,
parvi, *heterophtalmi*, *aetogenes*, et
alphorynchi. *Maculati* *ὀστρογυες* Op-
piano in primis maximis nigris macu-
lis et zonis seu per crura extensis, seu
per dorsum, seu in collo distinctis,
nobilissimi habentur, eoque prae-
stantiores fore creduntur, quo na-
tura in his ordinem quendam servasse
videbitur, seu numeri seu paritatis
ac loci, seu rectitudinis: post hos
sunt, qui maculas rubras aut rubigi-
nosas habent. Ad hos spectant
Scutulati, qui oblongis taeniis or-
nantur: *Guttati* *εὐκτοί*, qui rotundis
fasciantur, ut pantherae: et *Varie-
gati*, *παικιλοδέρμονες*, *picae* nonnullis,
aliis, Homeri *διόλοπῳλοι*, qui *picae*
instar albo et nigro variant. *Tra-
beati*, dextros ambos aut sinistros
pedes albos habent, et pessimi esse
censentur. *Transtrabeati*, alter-
natim pedes habent candidos, et
omnium

omnium deterrimi sunt. Causa utriusque, quod illorum pedes in utero materno iuncti fuerint, ob id simul contraxisse maculam. *Unicolores* Palladius admissarios legi iubet. *Albi* Claudiano sunt veloces Platoni laudatissimi. Caesios habent oculos; quod cum hi triplici ratione distinguantur, nigro, capriano, et caesio, corporis totius colorem, oculi quoque color consequatur. *Nigricantes* laudibus efferuntur, maxime si in fronte, vel asteriscum, vel lineam albicantem, vel denique altro pede, candoris aliquid habeant. *Ἰθῶνας* Homeri quidam interpretantur, id est nigros et quasi igne exustos quales *ἰθῶνας* et *πυριλαμπέας* in aprorum venatione commendat Oppianus. *Spadices*, sunt sanguinei fulgoris, a colore pal-

mei furculi. Alii palmatos vocant, Varro badios, Callius Medicus baliios, nonnulli Castanei coloris, et baliardas. *Caeruleos* Becanus celes res facit, *παράδες* equos τὸ χρώμα *πυρρῆς*, Hesychius et Varinus vocant. *Heterophthalmi* oculos habent, aut non aequae magnos, aut alterum altero humiliorem. Lacuna male monoculos vocat. Parthi eos forte probabant, quod pavidi et fugae aptissimi essent. *Ἀετογενεῖς* a genitiva quadam macula, quam in armis et cocco referunt, Absyrtus dici putat, Sarmatae eos ut probos adsciscunt: illos vero, qui aquilinam notam pone ferunt circa coxas et caudam, (iidem hi cum superioribus, nam *αἰτὸς* aquila est) reiciunt, *Ἀλφορύγχοι* denique, tardius *sc-* nescere dicuntur.

CAPUT II.

De Asino.

Plin.H.N.
1.8.c.43.

Equum excipit Asinus, despectum quidem, sed non minus utile iumentum. Incredibili sane lucro dominis fuisse memoratur, comperitumque tradunt, fuisse asinam, quae omnium praediorum fertilitatem superarit: siquidem in Celtiberia visum est, singulas asinas quadringentis millibus nummorum fuisse enixas, ut apud Plinium legimus. Non est ergo mirum, a Q. Axio Senatore quadringentis nummis asinum emptum: et Heliogabalum eosdem tanquam magnifica dona P. R. distribuisse. *Nomen* apud Latinos sortitus est, non ab a et sinos, ut esset quasi sine sensu animal, ut Bartholomaeus Anglicus nugatur: sed a sedendo, ut Isidorus scribit, quasi assedum dicas: vel potius ab Ebraico Ason, quod ipsum asinum significat. Graecis est *ὄνος*, *παρὰ τὴν ὄνησιν*, quod nostra opera iuvet; nisi melius a livido colore ita dicatur, a quo et asello pisces, nomen inditum arbitrantur. Dicitur Cyrenensibus *βρικὸς* ab improbitate; Aristophani *βῆβαλος*, quasi bovis instar stupidus; Nicandro *βραμῆς* ruditor;

et animia vocis absurditate *μεγάμυκος*; Eustathio et Suidae *κάνθων*, a clitellis, et *κάνθῆλιος*; Hesychio *κίλλης*, quomodo et Diores eundem appellant. Aliis *καθυλὸς*, *λέπαργος*, quod ei ilia albicent; *μένων*, *μονὸς* Cyrillo, *μυχλὸς*, quod tamen vocabulum Phocenses, nonnisi τῷ *ἐπὶ ὀχρίᾳ* περιποιημένοι tribuunt, qui et *κῆλων* vocatur; *ὀκρίδας*, agrestis nempe, *ὀγκις* a ruditu dicitur. *De-* *Descriptionem* si spectes, aures ipsi proportionem totius longissimae et latae, labia crassa, *caput* magnum, in collo et pedibus nigrae quaedam lineae, quas Hesychius *μύκλας* vel *μύκλας* vocat: In *tergoris* exordio, crucis effigiem gerit, quo etiam loco, quam iuxta renes, onera difficiliter portat, quod ossa sint minus robusta. *Pilus* corporis duriusculus et lanificio ineptus. *Ilia* alba. *Membrum genitale* prae caeteris quadrupedibus grande. Nicander *κορύνην*, quae proprie est *ράβδος κεφαλῶν*, vocavit. *Dentes* priores mense trigesimo tum mas, tum foemina amittit; secundos sexto: quod si non prius peperere, quam decidant postre-